

стор.2

КОНФЕРЕНЦІЯ У ВАРВІ

Багато змін, багато людей емігрують, але місіонери продовжують служити.

стор.3

ТОРКАЮЧИСЬ ДУ- ХОВНИХ ДАРІВ

Олександр Геніш: «Моя мета — показати, що в наш час є істинні дари, і застерегти від лжепророцтв».

стор.6

ТАМ, ДЕ НЕМАЄ ВІЙНИ

Смерть не є природним складником циклу життя. Від самого початку Бог створив людину задля життя в Раю.

ГОЛОС

НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№2 лютий 2026

виходить з лютого 1991 року

voice.org.ua

ДУХОВНІ ІСТИНИ

ПЕРЕВІР, ЧИ Є КОНТАКТ

Якось мені приснився сон. Переді мною чимало хорошого електроінструменту: перфоратори, шурупверти, дрилі. Усі вони зовні красиві, але бачу, що серед них є неробочий. Я беру його й починаю розбирати: чому він не працює? Дивлюся: від болта відкрутилася гайка, відійшла шайба, тому електрика не подається. Цей сон мене зачепив. Інструмент — це людина та служіння, яке вона звершує. Іноді, здається, що все на місці: навіть і гайка на місці, і шайба недалеко — але контакт то є, а то немає, пропадає. Заглянімо у своє серце — чи має воно стабільний контакт із Богом?

Із 14 листопада 2025 року й по сьогодні я з 6:00 до 7:30 проводжу з Богом. Потім півгодини для сім'ї — дітей у школу піднімаємо. Із 8:00 до 9:30 у нас спільна молитва. Ви запитаете: «Щось сталося?» Чимало служінь, проєктів — здається, усе налаштовано. Я став аналізувати: «Господи, що не так? Можливо,десь провисаємо? Можливо, якісь

методи треба змінювати, підходи?» І під час пасторсько-місіонерського посту отримав важливе відкриття.

Піст починається з тривалої молитви, дець годину-півтори просто молимося. Саме тоді я зазвичай найбільше переживаю Божу присутність. Я дякував Богу, потім обійшов всю родину молитвою, став молитися за село. Із села вже «не вийшов». Помолився за пастора, його сім'ю, служіння. І раптом прийшла така світла думка: «Зараз виїжджайте за село — і моліться за цю місцевість». Молитва скінчилася, брати питають: «У кого є слово?» — «У мене». Я озвучив, усі підтримали, виїхали на початок села. Запитую в пастора: «Скажи, яка найбільша проблема села?» Він, не задумуючись, каже: «Невірство!» Ми стали молитися — і відчували, що Бог прийшов. Поїхали на другий кінець села. «Яка потреба тут найбільша?» — «Спасіння!» І знову щира молитва. Повернулися в дім молитви, були гарні служіння. Іду додому, але розумію, що світло, яке я отримав, на цьому не має зупинитися, воно має поширюватися.

Бог продовжував говорити до мого серця. Я зрозумів, що найкращий час дня маю виділяти для Нього, що маю обходити так само свій населений пункт. Потім усвідомив, що маю передавати це відкриття — для нашої церкви, району, області — і далі. Ця проста, але дуже важлива істина — єднання з Ним. Із першого дня й донині я бачу велике благословення від цього єднання. У мене так само та гайка була відкрита, не завжди мав контакт.

Бог і раніше стукав до мене. Я двічі відвідував Південну Корею, де почерпнув важливі речі щодо місії та молитви. Казав: «Господи, я буду втілювати те, що побачив, те, що зрозумів». Але приїжджав додому — і знову все йшло тим самим руслом. Важко було в нас це реалізувати. Правда, ще у 2001 році ми запровадили щоденну ранкову молитву о 8:00. Вона відбувається до цього часу. Деякі церкви запозичили цей досвід, і є багато хороших свідчень.

ПОЕЗІЯ

ОПІВНОЧІ

Пишу Твоє ім'я з великої,
Чоло схиляю за компанію...
Та чи підтримав би молитвою
Твої боріння в Гефсиманії?
І чи почув би за Кедроном я,
Тривожним голосом озвучене,
В числі найближчих і своє ім'я -
У трійці з обраними учнями?
Чи спав би в темряві навколишній
В той час, як (каменем докинути
До того місця) там навколішки
Стояв за мене до загину Ти?
Не буду бідкатися пафосно,
Звучи себе вінцем нікчемності.
Бо чи такий вже я беззахисний,
Аби в молитві біль людей нести?
Схилю коліна біля каменя,
Якого піт кривавий вищербив.
Якби я знав, Хто дав життя мені,
То досягав в молитві вище би!
Якби не вкрила серце грубістю
Буття марного окалина,
Чи залишив колись гору би ту,
Де перемог усіх підвалина?
Якщо гріхи вітрами півночі
Сердешну душу замели твою,
То перейди Кедрон опівночі
І розтопи сніги молитвою!

Дмитро ДОВБУШ

ДОРОЖНІ НОТАТКИ

«РІВНЯЙТЕ ДОРОГУ ДЛЯ ГОСПОДА!»

21-23 лютого 2026 року перший заступник директора місії «Голос надії» Сергій Тарасюк та почесний директор Микола Синюк здійснили поїздку на Дніпропетровщину. Служителі взяли участь в рукопокладанні у сан пресвітера місіонера Михайла Кулакевича, а також в зустрічі місіонерів Дніпропетровської та Запорізької областей у селищі Солоне. Детальніше — у дорожніх нотатках Миколи Синюка.

Сторінка 2

Сторінка 4

ДУХОВНІ ІСТИНИ

ПЕРЕВІР ЧИ Є КОНТАКТ

Початок на стор. 1

Але ось Бог став піднімати мене о 6-й ранку, і я почав ходити по своєму селу. Став звертати увагу на те, на що ніколи не звертав. Перший день був днем мого покаяння. На другий день дивився, як люди спішать на роботу, і знайшов спосіб евангелізації за 30 секунд — це тільки дві фрази: «Бог дуже любить вас!» і «Полюбіть Його над усе!» Тож мій день розпочинається зі свідчення! На третій день зустрічаю о 6:15 жінку-мусульманку з ліхтариком. Привіталися. «Куди?» — питаю. Каже: «Сергію, у мене друга молитва». — «А коли перша?» — «О 5:31». У мене аж серце защеміло, знову каюся: «Господи, прости мені. Я мало часу виділяю для молитви. Я не раз відчуваю Твою присутність. Ти готовий промовляти до мого серця. Що мені робити в особистому житті? Що я можу сказати для родини, для церкви, для людей цього світу? Чим я можу бути корисним? Як я можу вправлятися в добрих ділах?» Далі йду — літній брат назустріч. «Ви куди?» — «Молитися, моя дружина це започаткувала». Слава Богу за таке підбадьорення: я вже не один!

Наступного дня раптом помічаю безлад в одному з дворів, у другому — а там служителі живуть! Наче я ніколи там не був і не бачив. І це все роками лежить... На наступній регіональній конференції один із пунктів програми — «Порядок». Коли я порушив це питання, майже всі служителі стали каятися. Поставили це на рівні вимоги: «Ти служитель — маєш бути прикладом!» І багато інших речей став бачити. Ось люди розбудовують власний бізнес. Я став молитися за бізнес. Дивлюся — менше ніж за 10 днів у нас церковна каса зросла на третину із внутрішніх надходжень!

Якогось дня зустрічаю відступників. Бог спонукає мене запитати: «Що ви зараз переживаєте?» Я ніколи таких питань не ставив відступникам! Вони знали Бога. Покаялися, прийняли хрещення. Були щирими, ревними. Але гріх їх не відпускає, дає сором, але в них є бажання повернутися. Думаю: потрібно за них ще більше молитися. Це Бог так нагадує, за що молитися!

Порахував, скільки виїздів із нашого села — 16. Виходиш на край села і молишся, піднімаєш руки — і відчуваєш прилив сил!

Своє село я вкриваю молитвами за пів місяця. Зрозумів, що не повинен цим обмежитися. Стали виїжджати в інші населені пункти, де проводиться місіонерська праця. Інші брати стали теж запалюватися. Стали бачити свої недоліки і працювати над ними. Хочу, щоб уся моя команда жила цим. Заохочую і вас — спробуйте самі та передайте вірним. Це принесе благословення! Ранок — найкращий час для спілкування, для прийняття рішень, для відкриттів. Хай у кожного будуть свій досвід, свої переживання та своя практика.

«І, вернувшись до учнів, знайшов їх, що спали, і промовив Петрові: Отак, не змогли ви й однієї години попилувати зо Мною? ...Пильуйте й молитесь, щоб не впасти на спробу, бадьорий бо дух, але немичне тіло» (Мт.26:40-41).

Коли Ісус вибирав 12 учнів, одна з важливих цілей — щоб вони були з Ним. Якось на Різдво я черговий раз обходив наші села — і прийшло в серце ось це слово про Гефсиманію. У святковий час — несвяткова тема. Прийшов додому, став перечитувати всіх євангелістів — зачепило! Ось причастя у сіонській світлиці, заспівали гімн, перейшовши потік Кедрон, піднялися на гору Оливну в саду Гефсиманському. Одинадцятьом каже: «Посидіть тут». Трьох вибирає: «Побудьте тут і попилуйте зі Мною». Відходить, як докинути каменем, падає долілиць, молиться: «Отче, якщо можна, нехай ця чаша промине!» Вертається — а учні сплять. І фраза, яка особливо мене торкнулася: «Невже години не могли побути зі Мною?» Усього година — той мінімум. Хоча б годину попилувати з Ним! І наголосив: «Щоб не впасти в спокусу». Наше життя — справи, служіння 24 години на добу... Скільки часу ми виділяємо для Нього?

Регіональне з'їздне молитовне зібрання. Я запитую: «Скажіть, будь ласка, хто із вас проводить із Богом більше, ніж 15 хвилин на добу? Піднесіть руки!» Не густо. «А хто не менше години проводить у телефоні, в соцмережах?» Підняли руки навіть старші люди. Щось не так... А Ісус каже: «Хоча б годину зі Мною!» І це дуже сильно перевернуло мою свідомість. Можливо, через усі свої навантаження, виклики я обрізаю час єднання з Богом? А Він каже: «Хоча б годину зі Мною. Щоб не

впасти в спокусу».

Вам і мені потрібна сила. Коли я після півтори години молитви приходжу додому, то відчуваю наповнення. Енергія, сила, благодать. Дуже багато народилося нових тем для проповідей. Боже, чому Ти раніше мені це не відкрив? Здавалося, молитовного життя вистачає. Є і сімейна молитва, і особиста, і церковна. Але чогось бракує... Я вдячний Господу за це благословення — бачити народження кожного дня. Як сонце встає за горизонтом. Як місяць і зорі гаснуть. Славити Бога на природі!

Ось приходять Юда з озброєними людьми. Христос каже: «Кого шукаєте? Якщо Ісуса, ось Я!» Герой, наповнений любов'ю, силою, благодаттю! Не очікували такого — попадали. Петро думав, що його час настав. Він не побув тієї години з Ним... Рубає вухо — Ісус зціляє. Христа схопили, повели. Петро — услід, але вже на відстані. Напрямок — за Христом, але відстань розділяє.

Зрозумійте цю думку: бути з Ним! Учні були вибрані, щоби бути з Ним. Він хотів, щоб у Гефсиманії вони були з Ним. Боже, так хочеться з Тобою йти! Туди, куди Ти ведеш. Робити те, що Ти хочеш. Поруч із Тобою, не на відстані. Відстань небезпечна, контакт втрачається. І наче всі красиві, талановиті, але так потрібен контакт із Богом! Петро заходить у двір первосвященника — і вже гріється біля чужого вогнища. Крок за кроком — усе далі від Христа. Підходять слуги: «Ти був з Ісусом?» — «Не знаю Його...» Хоча б годинку — щоб не впасти! Апостол падає — перший раз, другий раз, третій раз... Та велика Господня любов була виявлена до Петра — і воз'єднання відбулося на березі Тиверіадського озера, уже біля Христового вогнища.

Господи, не допусти, щоб я як місіонер, служитель ішов за Тобою на відстані! Щоб мені бракувало часу для молитви. Я маю чути, що Ти говориш у мій дух. Іти за Тобою поруч із Тобою. Відчувати, що Ти зі мною, наділяєш силою й благодаттю. Ми живемо, служимо, працюємо... Але наскільки ефективно? Я часто проголошую: «Господи, уживай мене для слави Своєї. Хочу бути інструментом у Твоїх руках. Не просто красивим, але дієвим!» Багато хороших справ я розпочинав. І там, де недостатньо помолівся, не пізнав Божої волі — був провал. А та справа, яка з Ним починалася і звершувалася — вичалася успіхом.

Перегляньмо свої взаємини з Ним. Із цього починається все — реалізація покликання, дарів і талантів. Скільки часу ми приділяємо для особистої молитви, сімейної молитви? Якщо знаходимо, що десь гайка відкручена, контакт пропадає — сьогодні час полагодити, відновити, щоби бути тими людьми, які Бог уживає як інструмент у Своїх руках.

**За проповідями
Сергія ТАРАСЮКА**

НОВИНИ ЦЕРКОВ ХВЄ ВОЛИНІ

31 січня в домі молитви села **Лаврів** відбулося членське зібрання церкви, на якому другим її пресвітером обрано **Чугая Вадима Зіновійовича**.

15 лютого в церкві села **Нові Червища** було рукопокладено на пресвітерське служіння **Лисика Степана Івановича**. Священнодію звершували старший пресвітер волинського обласного об'єднання УЦХВЄ Рибак П. А., його перший заступник Паламарчук О. Ю., заступник старшого пресвітера по Камінь-Каширському регіону Карпович П.Д., а також служителі сусідніх церков.

22 лютого церква села **Сільце** Горохівського регіону провела членське зібрання, на якому Сусь Михайло Володимирович склав служіння пресвітера, а його наступником обрано **Вовняра Леоніда Олександровича**. На членському зібранні були присутні почесний єпископ Близнюк М. І., заступник старшого пресвітера ВОО УЦ ХВЄ Бас С. О., заступник старшого пресвітера ВОО УЦ ХВЄ по Горохівському регіону Рощина В. С. та член обласної пресвітерської ради Рузак С. В.

Церква села **Бронця** поповнилася трьома дияконами, яких було обрано під час членського зібрання 15 лютого. Новими служителями стали **Пугач Костянтин Степанович, Оліферчук Анатолій Федорович, Кожухов Олександр Євгенович**. На зібранні були присутні старший пресвітер Волинського обласного об'єднання УЦХВЄ Рибак П. А., його перший заступник Паламарчук О. Ю., а також заступник старшого пресвітера по Камінь-Каширському регіону Карпович П. Д.

У церкві села **Жидичин** відбулося членське зібрання, під час якого обрали ще одного пресвітера — **Романюка Віталія Григоровича**.

8 лютого в "Церкві Святої Трійці" міста Луцька відбулося святкове зібрання з нагоди завершення **курсів учителів недільної школи**. 44 випускники отримали свідоцтва про завершення навчання.

На зібранні були присутні заступник старшого пресвітера Бас Сергій Олександрович, відповідальний за відділ служіння дітям Хлистік Вадим Михайлович, відповідальний за місіонерський відділ Величко Володимир Іванович, а також служителі інших церков. Присутні однодушно дякували Богові за те, що є молоді люди, які мають бажання навчатися та служити дітям.

МІСІЯ

МІСІОНЕРСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ У ВАРВІ

7 лютого 2026 року у Варві (Чернігівщина) відбулася регіональна конференція «Голосу надії», яка зібрала працівників Сумської та Чернігівської областей. Захід відвідав директор місії Віталій Оніщук, його заступники Сергій Тарасюк, Юрій Троць, Іван Онисів, Юрій Ковальчук, а також почесний директор місії Микола Синюк та старший пресвітер Чернігівщини Віталій Гавула.

Конференція мала духовно-збудовуючий напрям. Місіонери ділилися Божим Словом та власним досвідом служіння. На Сумщині праця суттєво ускладнена близькістю до кордону, у низці прифронтових населених пунктів оголошено евакуацію — і багато людей виїжджають. На Чернігівщині ситуація краща, проте всі ракети й шахеди пролітають через область, населені пункти потерпають від блекаутів. Місіонери налаштовані продовжувати служіння, незважаючи на обставини.

«Дякую Господу, що в складний період, у непростих обставинах ви залишаєтеся на місцях вашої праці. Багато змін, багато людей емігрують, але місіонери продовжують служити. Хай Бог дасть вам особливих сил і помазання», — звернувся до учасників конференції Віталій Оніщук.

Відповідальний за місіонерське служіння в Чернігівській області Мирослав Капарчук розповів про намернення військового, який прийшов на богослужіння у Варві, познайомившись із християнами через інтернет. Він самостійно показався перед Богом, почав читати Біблію, а тоді став шукати церкву. «Коли ти сам відчуваєш знесилення, вигоряння, руки опускаються,

то такі моменти дуже надихають, — розповів пастор. — Зрештою цей чоловік прийняв у нас водне хрещення. Згодом до церкви також прийшов його батько. А загалом під час війни до нашої громади приєдналися майже 40 людей».

«Боже Слово говорить, що будівничий має вищу славу, ніж сама будівля, — казав Юрій Ковальчук. — Є архітектурні споруди, наприклад, Ейфелева вежа, які відомі на весь світ за іменем того, хто їх створив. Сьогодні на землі звершується будівництво Божого дому — Церкви. Ісус Христос — будівничий, Він головний. А для нас — величезна честь бути учасниками наймасштабнішого, найславнішого, найвічнішого будівництва за всю історію. Усе, що від нас потрібно — бути вірним у тому малому, що Господь нам довірив».

Микола Синюк провів семінар на тему «Портрет батьківства». «Бог тимчасово дає у наш сагайдак стріли — наших дітей, онуків, — зауважив він. — Стріла не обирає цілі, не обирає швидкості руху. Саме від нас залежить, як і куди ми спрямуємо кожну з них. Наші слова, вчинки, молитви, особистий приклад, авторитет — це те, що спрямовує. Поки стріла в руках лучника, він може задавати напрям, але зрештою її потрібно відпустити — і зробити це вчасно. І далі — ми вже не впливаємо на політ стріли. Тож будьмо мудрими людьми, які знають, як тримати лук, як обирати ціль».

«Хочу розповісти історію однієї жінки, яка нещодавно прийняла в нас хрещення, — засвідчив пастор із Сум Валентин Ярошенко. — Вона потрапила під обстріл у Білопіль (це містечко за 10 км від кордону), отримала осколкове поранення в шию й молилася: «Боже, якщо Ти мене врятуєш, то я піду в церкву!» Її знайшли й привезли в сумську лікарню, фактично, повернули з того світу. За кілька місяців через свою подругу вона знайшла нашу церкву, покалася й прийняла хре-

щення. Через такі складні обставини Бог приводить людей».

Пастор Володимир Гладкий розповів про служіння у Глухові — одному з міст, яке перебуває в зоні постійних обстрілів та підлягає евакуації. «Напевно, багатьом людям це здається божевільним, але ми продовжуємо місіонерську працю і навіть будівництво дому молитви. Був момент, коли ми замовили вікна й двері, і я думав: чи варто їх встановлювати? Усе навколо кричало, що не треба. Але прийняли рішення все ж встановити, і це стало свідченням нашої віри, знаком, що ми надіємося на Бога та Його охорону».

«Написано, що Ісус Христос вибрав Своїх учнів, щоб вони були з Ним», — нагадав Сергій Тарасюк. Служитель акцентував на важливості виділення часу для глибокого єднання з Богом, яке є джерелом сили для служіння, а також на речах, через які втрачається контакт. Він поділився досвідом молитовного служіння, започаткованого в церквах Житомирщини через божественне відкриття.

Іван Онисів повідомив про формування в складі «Голосу надії» відділу капеланства, який об'єднуватиме місіонерів, які служать військовим та їхнім родинам. Також він розповів про досвід перебування на посаді заступника командира військової частини по роботі з персоналом та співпрацю з органами державної влади у сфері капеланства.

У завершальній проповіді Віталій Оніщук наголошував на обов'язковості для місіонера якості — відповідальному ставленні до служіння, складниками якого є сумлінність, усвідомлення наслідків та вміння відповідати за власні помилки.

Служителі звершили ревні молитви за усіх місіонерів, зокрема за ті регіони, які найбільше потерпають від війни, де постійна загроза життю, а світло буває лише кілька годин на день.

НОВИНИ

ДЕНЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ МОЛИТВИ НА ВОЛИНІ

24 лютого, у День національної молитви за Україну, християни Волині ціленаправлено просили Бога миру й благословіння нашій державі.

Принагідно відбулася міжконфесійна молитва в селищі Торчин та місті Олика. А молодь церков «Христа Спасителя» та «Віфанія» провели чотири заходи, співали й проповідували керівництву й медичному персоналу тубдиспансеру та інфекційної лікарні м. Луцька.

Подібні заходи провели для старшокласників та вчителів Рованецького ліцею та адміністрації Боратинської ОТГ.

ВОЛОНТЕРИ

ГАРЯЧІ ОБІДИ НА ТРОЄЦИННІ

5-6 лютого 2026 року в Деснянському районі Києва команда братів із церкви ХВЕ с. Воєгоща Волинської області розгорнула кухню просто неба. Це 190-та поїздка волонтерів із Волині та перша їхня гуманітарна поїздка до Києва. Увагу перехожих привертати пічки з казанами, а також мікроавтобус, увесь списаний подяками від військових та цивільних, яким команда служила мало не по всій лінії фронту.

«Сьогодні готуємо плов і картоплю, в меню також куліш, бограч та ще чимало гарячих страв. Скажу чесно, що зранку трохи переживав, чи будуть люди підходити за обідами, а зараз переживаю, чи вистачить на всіх. Бачу, що нас Бог використовує», — каже капелан Василь Колесник.

Люди прийшли, та вже за пів години 100-літровий казан із ароматним пловом, казан із картоплею спорожніли. Тому волонтери заклали чергову порцію продуктів на гарячі страви.

Підтримку для волонтерської команди з Воєгощі надало Київське міське об'єднання УЦХВЕ, яке допомогло визначитися з локацією та потурбувалося про дозвіл від адміністрації району.

Оскільки навколо багатоповерхівки, де плити працюють від електроенергії, а нічні морози все ще не відпускають, блекауті цієї зими на масиві є особливо тяжкими. Тому допомога церкви є дуже вчасною.

ДОРОЖНІ НОТАТКИ

«РІВНЯЙТЕ ДОРОГУ ДЛЯ ГОСПОДА!»

ПОЧАТОК НА СТОР. 1

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ЯМИ ПОПЕРЕДУ

Інколи навіть у далеку дорогу збираєшся швидко. Мабуть, це був саме той випадок. Із Сергієм Тарасюком, першим заступником керівника місії, уранці вирушаємо з Фастова, де я заночував у домі Вадима Корольчука...

Сонячний день, морозно, проте на дорожній обочині тане сніг. Голос навігатора не стомлюється повторювати фразу «Повідомлення про ями попереду». Сотні разів за час подорожі звучало попередження, що попереду ями, попереду небезпека, попереду...

Власне, попереду ми планували зупинку, щоб промити лобове скло. Десь за Решетилівкою, у напрямку міста Дніпро приглядаємося до узбіччя, де можна зупинитися. Здається, тут можна. Плавню повертаю кермо праворуч і за мить розумію підступність снігу – ми злетіли з бетонного полотна дороги в глибокий сніг і зрозуміли, що це надовго. Ні вперед, ні назад. Відшукали буксирний канат, Сергій «голосує» проїжджаючим авто. Темний фольксваген пролітає мимо, але десь метрів за 100 зупиняється й починає рух назад.

— Сергію, у бусі точно святі, от зараз переконаємося.

— А я найперше про це запитаю... — Сергій сміється й за мить... — Вітаємо вас, дякуємо, що зупинилися. Ви віруючі?

В очах пасажирів здивування.

— Так, ми з церкви, із м. Києва. Поспішаємо в колонію, у м. Кременчук, там у нас зустріч запланована...

Дівчата-пасажирки з буса вибігли на дорогу, щоб зупинити транспорт, адже ми її перекирили. Хвилинали друга — і ми вже не на обочині, а на бетонній дорозі...

Я подумав: на яке узбіччя не кидали б нас життєві дороги, які ями не траплялися б — Бог завжди поруч, у Нього є служби, які будуть у той час і в тому місці, де потрібно...

У Царичанці гостинно зустрічає Тарас Герасимчук. Мороз міцнішає — і так приємно погрітися біля палаючого каміна. Тарас ділиться спогадами: «Ця грубка нас добре рятує, тому що світло вимикають регулярно, а камін гріє без електрики. До речі, я сам його збудував, адже маю досвід у будівництві, і в муруванні пічок у тому числі. Пам'ятаю, одного разу мурував грубку в односельців і чую, як школярка — їхня донька — готує урок із англійської. Щось у неї не виходить, я знімаю рукавиці, підходжу до неї й починаю пояснювати. У батьків широко відкриті очі — пічник пояснює англійську. Вони й не здогадувалися, що пічник має дві вищі освіти...» — сміється брат.

Я подумав: а й справді — що було перевагою, згідно з апостолом Павлом, те стало другорядним, а найперше — місіонерська праця, поширення Євангелії на спасіння обездолених гріхом...

Із сусідньої кімнати вибігає дівчинка, грайлива й весела, проте говорити не може. Тарас пояснює: «Це наша Аня, їй п'ять років, її мама з Луганщини. «Мама» опікується собачим притулком, дома жаклива

обстановка. Аня жила з цими тваринами, не говорить, а її поведінка нагадувала поведінку з історії про Мауглі. Зараз у нас перебуває на прохання ювенальних служб, починає говорити, і її поведінка стає як дитини, а не як чотирилапих».

Аня щасливо сміється й старається щось сказати до нас. До її сердечка проговорив Господь добротою служителів Христових, і

спорт, спохватилися: — О, то тобі вже 28 років! Ану, документи, документи... Перевірили, усе в порядку, кордон позаду... А тепер подякуймо Богу, що ми знову разом...»

Молитва, спів, проповідь — у залі зосереджена тиша, люди уважно слухають... Після закінчення — гарячий чай, бутерброди й печиво, ніхто не спішить розходитись, спілкуються з пастором,

сподіваємося — вона буде говорити й свідчити про це в майбутньому...

У МОГИЛЕВІ НЕ МОГИЛИ, А ЖИТТЯ

Селище Могилів, а в минулому це хутір запорізького старшини на ім'я Могила, відоме з 1773 року. Сьогодні 22 лютого, а рік 2026-й. Чималенько води збігло в місцевій річці Оріль, мимо якої їду до Могилева. Сергій залишився в Царичанці.

Мороз, дерева в иніі і яскраве по-весняному сонечко. Здалека не впізнаю приміщення, яке бачив більше року тому. Ошатні світлі стіни, нова покрівля, новий ганок. Двері відкриті, а тому неспішно роблю обхід приміщень. Зал для служіння, класи, кухня, санвузли — усе добротно й з професіоналізмом як для Господа.

Під'їжджає переповнений мікроавтобус. Люди заходять у приміщення церкви, вітаються «Добрий день». Валерій Сергійчук усміхається широкою усмішкою. «Я ще один рейс зроблю, зберу народ — тоді й поспілкуємося...»

Мені дуже подобається, як розпочинають служіння в нових місіонерських церквах. У залі — 30-35 людей. В основному нові прихожани. Співає гурт, потім Валерій просто й невимушено розповідає, де він був останній тиждень — а саме про поїздку в Німеччину, про людей, які скромно підтримують служіння місіонерів, про особливості проходження кордону.

«Я вам так скажу, друзі. Це, мабуть, добре, що я такий худенький і невисокий. Це плюс, на кордоні навіть уваги не звернули на неповнолітню дитину (сміється). Проте, уважно подивившись у па-

один із одним. А ми збираємося далі, адже у Солоному початок служіння о 15-00.

Пізніше, спілкуючись із Валерієм Сергійчуком, почув таке: «Шукаємо нові методи служіння, особливо для підлітків, молоді. Від нашої церкви створили футбольну команду діток віком від 6 до 15 років. Їм дуже подобається в церкві. Графік такий: понеділок — зустріч, вивчення Біблії у церкві; вівторок, четвер — тренування; субота — різні змагання. Батьки надзвичайно задоволені й вдячні церкві, приходять на тренування, спілкуються. Крім дітей, сформована команда дорослих. Робота з дітьми й дорослими визнана кращою в ОТГ. Під час перебування в Німеччині отримував дзвінки від батьків: «Коли ви повернетесь, діти скучують, чекають із нетерпінням, навіть телефони їх стали менше цікавити...»

На території церкви могутні дерева — дуби. Думаю, їм не менше 150-200 років. Могутні крони підпирають небо. А все розпочалося з маленького жолудя. «Я вірю, що насіння Слова Божого проросте й зросте у могутнє дерево віри», — ділиться думкам місіонер...

У Могилеві виріс життя, і воно починається у церкві «Нове життя»

У СОЛОНОМУ БРАКУЄ СОЛІ?

Невеликий зал дому молитви в селищі Солоне переповнений — шум, гомін, усмішки й невимушене спілкування. Сьогодні урочиста подія — місіонер Михайло Кулакевич буде рукопокладений на пресвітерське служіння. У залі батьки місіонера — Петро Мефодійович і Тетяна Петрівна.

Єпископ Михайло Мокієнко,

розпочинаючи служіння, згадав історію євангельського руху на Дніпровщині: «Міста П'ятихатки й Томаківка стали колицями церков у регіоні. На початку мого служіння було 28 церков, на сьогодні це число подвоїлося. Відкрилися нові церкви, у тому числі й в селищі Солоне. Щиро дякую місії «Голос надії» за посвячених місіонерів, які долучилися до процесу відкриття нових церков...»

Не буду деталізувати, що говорили служителі, вітаючи церкву й брата з новим етапом служіння, проте запам'ятав фразу: «Чи досить солі в Солоному? Цей день в історії церкви стане ще одним поштовхом до збільшення божественної солі, адже ви сіль землі...»

Я дивився на батьків, на їхні відкриті обличчя й дослуховувався до їх щирих молитов. Мимоволі пригадував питання царя Саула до воєначальника Йоава: «Чий син цей юнак?» (1Сам.17:56). Не хто він і що зробив, а хто його батько. Із якого кореня виріс цей потужний пагін, що приніс несподівану перемогу переляканим полкам Ізраїля?..

Саме цими думками поділився з присутніми, закінчуючи урочисте служіння та вітаючи брата Михайла Кулакевича від працівників офісу місії «Голос надії» з новим етапом служіння...

ЗУСТРІЧ НЕРОЗУМНИХ РАДИ ХРИСТА

Коли зустрічаються друзі, це завжди приємно. Коли ж зустрічаються друзі-однодумці й співпрацівники — це свято родини, у нашому випадку місіонерської родини.

У понеділок, 23 лютого 2026 року, у Солоному зібралася «місіонерська сіль» із Запорізької і Дніпровської областей — зустріч нерозумних ради Христа згідно з апостолом Павлом (див. 1Кор.4:10). Ось декілька цитат зі свідчень наших друзів про життя й служіння в прифронтових регіонах.

Петро Приходько (м. Запоріжжя): «...продовжуємо служіння в тих умовах, які є. Непросто, але не втрачаємо оптимізму, звідси повертається не збираємося, робимо все, що в наших силах. Думаю, що особливо допомагає триматися молитва друзів, а особливо такі дзвінки, як від пастора з Тернопільщини: «Брате Петре, кожну ніч ми молимося за вас, за сім'ю й служіння...»

Тарас Дідич (поруч дружина, яка поглядом підтримує кожне слово): «Нещодавно неподалік від нас, метрів за 150, впала керована авіабомба. Заряд — 700 кг. На щастя, не вибухнула, а то не знаю, що залишилося б тут після вибуху. Поліцейські, які прибули на місце падіння, зауважили: «Як вам повезло...» Але ми твердо знали, хто стоїть за цим «повезло» — це наш Господь і Його рука. Служимо в міру сил. Четверо людей прийняли водне хрещення. Повертається поки не збираємося...»

Петро Ковальчук (м. Нікополь): «У нас минулий рік пройшов «живо й жваво...» — Усміхається. — Якщо раніше було 3-4 обстріли на день, то зараз 9-10, а ще сотні дронів, що летять до нас і через нас далі, тому що ЗАЕС, окупована

ворогом, за п'ять кілометрів від Нікополя, а звідти — постійні прильоти. Цей зловісний, противний звук дзиччання дронів, що в'їдається у вуха, змушує бути обачними, проте служіння продовжуються. Щонеділі 70-80 невоцерковлених людей приходять на служіння. Для нас честь — служити цим людям Словом, хлібом, одягом. Нещодавно провели євангелізаційне служіння в бомбосховищі, приготували 200 подарунків для дітей. Це було щиро й зворушливо. Одна мама попросила: «Якщо ще буде у вас навчання про Бога, то запрошуйте нас. Ні школа, ні влада нічого подібного не організувала дітям, а ви це зробили для нас...»

Оксана Фурт: «У Кривому Розі продовжуємо роботу з дітьми, хоч зараз їх поменшало. Опікуємо діток із більш, ніж 20 сімей... Нещодавно повернулася з Куби, де проводили навчання служителів і дітей. Для них елементарні речі — табори, зустрічі — це особлива Божа благодать, хоч ми до цього давно звикли. Біблія лежала на столі, але в руки старалися не брати, тому що різні люди бувають на зустрічах, влада пильно стежить за віруючими, й за нами теж пильно слідували... Я повернулася й хочу сказати: краще, ніж в Україні, немає ніде, хоч і під обстрілами. Я щаслива, що я українка і змогла донести хоч коротко про те, що відбувається в нас, адже там цієї інформації практично немає або вона спотворена...»

Валентин Мойсеєнко: «Я служу в Петропавлівці. До всього доводиться звикати, навіть прильоти не заважають людям йти до церкви. Проте ситуація ускладнюється — сім'ї з дітьми підлягають обов'язковій евакуації, а в загальному — жити можна. Готую тепличку до весняної посадки овочів. Життя продовжується...»

Віталій Петрик (м. Запоріжжя): «Ми живемо приблизно за 10-12 км від фронту. Часті прильоти, але люди, яким служимо, говорять: «Ви стали для нас ковтком свіжого повітря й надії, нам приємно збиратися й бути в спільноті...» На моє переконання, сьогодні надзвичайно важлива місія — просто підтримувати наших людей, стомлених жорстокою війною...»

Сергій Тарасюк у заключному слові підбадьорював присутніх триматися Господа, не давати у серці місця для «ідолів» або того, що забирає наш час і увагу.

А потім була щира молитва подяки Христу за спільність і можливість бути Його інструментом, бути «нерозумними ради Нього», за успіх Євангелії у прифронтових регіонах...

Ми поверталися додому, а навігатор не втомлювався повторювати повідомлення про яму попереду. Ям, справді, було надзвичайно багато, але в моєму серці звучали слова пророка: «Рівняйте дороги для Господа...» Саме це жертвовно виконують наші друзі на сході України, вивірнюючи пустоти й ями в душах людських на славу Христову...

Підтримаймо їх у молитвах...

Микола СИНЮК
Луцьк - Солоне - Луцьк

ТОРКАЮЧИСЬ ДУХОВНИХ ДАРІВ

Олександр Геніш — редактор газети «За віру євангельську», ведучий проекту «Розмова зі служителем», магістр релігієзнавства, автор наукових статей і книг із історії християнства. У своєму блозі «Власний погляд» Олександр веде унікальну рубрику: «Торкаємось сфери духовних дарів і відкриттів», де розглядає останні пророцтва в п'ятдесятницьких церквах. Спілкуємося про результати цих досліджень.

— Розкажи, будь ласка, як виникла ідея рубрики, де ти оглядаєш духовні відкриття. Яка її мета?

— Тема духовних дарів мене цікавить досить давно. І коли я писав книгу з історії церкви, там був окремих розділ, присвячений містичному досвіду в п'ятдесятництві. Класичного п'ятдесятника найбільше цікавить сфера надприродного: «А що було сказано?» Коли я був на богослужіннях, завжди записував пророцтва на диктофон і складав у папку на комп'ютері. Також є Viber-групи, куди скидають пророцтва з різних місць. І коли минає 10 років, їх назбирається дуже багато. Рано чи пізно включається критичне мислення — і ти починаєш аналізувати, чи виконалося те, що говорилося. Чому цей пророк однакові фрази завжди говорить? Може тут щось не так? Хіба може бути, що Бог провіщає на Рівненщині сильний голод і водночас на Волині велике процвітання. Кілька разів навіть пробував розшифрувати інші мови за допомогою технічних засобів. Іноді це навіть вдавалося.

Моя найперша ціль була — показати, що Бог і сьогодні промовляє через надприродні дари, відкриває майбутнє, попереджує. Оскільки я п'ятдесятник, мені хотілося захистити практику духовних проявів. Але Біблія закликає також роздумувати над пророчим словом. А в мене завжди була схильність до досліджень. Мені це цікаво, і бачу, що й читачі цікавляться цією рубрикою.

— Яка географія твоїх досліджень?

— У моїх дослідженнях найбільше представлені Рівненщина й Волинь, дещо менше — інші регіони України. Також є США, останніми роками — Європа. Тобто географія сягає туди, куди дістаються наші емігранти. Рідше представлена Росія.

— Як ти моніториш пророцтва в Росії? І чи можна їх сприймати всерйоз?

— Іноді трапляється, що в тематичні групи, за якими я стежу, скидають пророцтва з Росії. Та й емігрантські церкви за кордоном нерідко складаються з українців і росіян. Таким чином певна інформація доходить. Чи можна їх сприймати всерйоз, тобто як вони можуть судити про духовне, якщо навіть очевидних речей не здатні побачити? Власне, середовища, які практикують духовні дари, переважно займають позицію «поза політикою». Вони тримаються осторонь і часто навіть новин не дивляться. Це стосується і України, і Росії. На це впливає церковне

вчення. І пророцтва тоді переважно — про гріх і святість. Зрідка буває слово про майбутні події, та й воно не відрізняється конкретикою: Бог все контролює, якщо народ впокориться перед Богом — буде благословення. Хоча я переконаний, що правдиве пророцтво безумовно мало б торкатися питань справедливості. Пророки біблійних часів зверталися до свого народу й до влади, застерігали й докоряли.

— Які критерії ти використовуєш, відбираючи, аналізуючи пророцтва?

— По-перше, я працюю з «оригіналами» пророцтв. Тобто слово має звучати з перших вуст. Не так, що десь хтось чув, переказав. Важливо чути голос того, хто пророкує, знати час та місце проголошення (ці дані я вказую в огляді). Багатьох «пророків» я вже знаю і можу відрізнити по голосу. Інтуїтивно відчувається, коли людина придумує, що далі сказати, або вигукує щось нерозбірливе під впливом емоцій. Тут і аналізувати немає чого, таке пропускаю. Пророцтво під натхненням Духа звучить як ріка, використовуються біблійні образи й термінологія. У випадку, якщо спостерігається явна невідповідність Божому Слову, то не відсіюю такі записи, а навпаки — наводжу їх, показуючи цю суперечність. Але, зрештою, я все ж бачу свою роль в тому, щоб просто фіксувати. А читач може зробити власні висновки.

— Із якою періодичністю виходять ці дослідження та який алгоритм твого аналізу?

— Задумувалося робити такі огляди щомісяця. Та через брак часу, а також відсутність достатнього фактажу об'єднував декілька місяців в одну публікацію. Спочатку я збираю та фіксую пророцтва. Потім опрацьовую їх (аудіо переводжу в текст, із російської перекладаю на українську). Наостанок аналізую, висловлюю власні враження, намагаюся побачити якусь загальну картину.

— Які відгуки ти отримуєш на цю рубрику? Як служителі ставляться до такого формату? Чи стикаєшся з критикою, адже сфера пророцтв буває дуже чутливою.

— Від тих, хто читає регулярно, хто знайомий із обсягом моєї

праці, відгуки позитивні. Від тих, хто випадково натрапив на блог, може бути й негативний коментар. Думаю, багато хто із середовища, де практикують дари, міг би поkritикувати мої дослідження, якби дізналися про них. Хоча загалом я намагаюся бути поміркованим, пишу обережно, виражено, уникаючи провокацій та емоційних висловлювань. Я більше апелюю до розуму.

Напевно найбільшої критики я зазнавав, коли торкався досить знаних у християнському середовищі імен. Також бували коментарі, які ставили під сумнів моє право давати оцінку духовним проявам. Але моя справа — навіть не стільки висловлювати власні судження, скільки збирати фактаж, фіксувати те, що звучить у п'ятдесятницькому середовищі. А оцінку дасть історія. Сподіваюся, це допоможе майбутнім дослідникам і Церкві Христовій. Моя мета — показати, що в наш час є істинні дари, і застерегти від лжепророцтв.

— Які спостереження, висновки ти для себе зробив, аналізуючи п'ятдесятницькі пророцтва? Які основні послання в них звучать?

— По-перше, мені здається, сьогодні майже не народжуються й не виховуються нові пророки. Переважно ми маємо справу зі старшим поколінням, старою школою. Якщо їх забрати, нічого буде аналізувати. Молодь живе іншими пріоритетами, часто взагалі не бачить себе в служінні. А духовні прояви вимагають ще більшої віри й посвяти. Тому важливо відроджувати в людях спрагу до Бога.

По-друге, сьогодні основна мета пророцтв — не звістити майбутнє чи відкрити таємниці, а докорити, пробудити жагу до святості, чистоти, закликати до єднання з Богом, до молитви. Це основна тематика. Щодо майбутнього — то можна зробити точніший прогноз, просто аналізуючи сучасну геополітичну ситуацію та Книгу Об'явлення, ніж шукаючи відповідей у пророцтвах, у яких переважно говориться, що все наближається до кінця, що для церкви кращих часів уже не буде, нагадується про близький прихід Христа, попереджається про труднощі для Божого

народу по всій землі. Узагалі, якщо проаналізувати останні десятиліття пророчих відкриттів, то побачимо, що часто передбачалося кровопролиття, яке тепер і настало. Але при цьому також завжди звіщалося про короточасні пробудження, особливі сплески Божої благодаті та періоди затишшя. Зокрема передбачається особливе явлення Божої сили в церкві в Україні. У пророцтвах, на жаль, спостерігається дещо спрощене розуміння сучасних процесів. Все зводиться до таких заяв: «будь вірний і збережу», «якщо народ Божий покається, посилють молитви — зцілю землю» і т. ін.

Таких пророцтв, які записані в Старому Завіті або книзі Об'явлення, я не чув. Таких пророків, які мали б достатній авторитет, щоб говорити до правителів, у нашому середовищі немає. Зрештою, звідки їм вирости? Навпаки, вони часто представляють досить маргіналізований сегмент суспільства. Власне, і сама церква втратила вплив. Тому починати треба з того, щоб знову стати сіллю і світлом, наближитися до Бога — і тоді Він буде більше проявляти Себе в церквах. Проаналізувавши сотні пророцтв, я продовжую вірити, що є правдиві пророцтва. Але вони досить рідкісні, якщо мова йде про конкретику й точність. Будь-яке відкриття треба перевіряти. Істинні пророчи слова оживляють дух людини, приводять до тверезості, запалюють ревність, закликають до пильності.

— Чи можеш навести приклади пророцтв, які вже точно збулися або навпаки — не збулися?

— Коли тільки почалася революція 2014 року, і ніхто ще не міг уявити, що все переросте в таке масштабне кровопролиття, я був свідком пророцтва в одній церкві на Волині, що вогонь, який загорівся, дуже сильно розростеться й наробить ще багато лиха. У багатьох церквах я чув слово, що прийде велика хвороба — і прийшла пандемія. Були випадки в церквах на Сході, де Бог попереджав за кілька днів до повномасштабного вторгнення, що потрібно терміново залишати місто. Хоча, доведеться визнати, що була й низка помилкових пророцтв, нібито війни не буде.

Наприклад, 19 березня 2020 року зафіксував таке слово: «У світі буде сум'яття, люди помиратимуть від страху й лиха... Виходячи з дому, ви запитуватимете: «Господи, чи можна йти? Чи залишуся живим, чи повернуся додому? Чи не вб'ють?»... Бо пройде над вами, як хмара, це лихо. Ненадовго. Але тривожний час наближається... Моліться, щоб ви не були боязкими, щоб не шукали притулку й не говорили: «Як шкода, що ми не переселилися в інші країни».

Широко розповсюдилося й пророцтво, яке було сказане перед початком повномасштабного вторгнення: «Ось ти розмишляєш в серці своєму і говориш: «Важкий рік був». Але не знаєш, який рік на тебе чекає. Дух Святий так говорить: «Цей рік буде надто важким»... Попереду велика битва... Чутки війни підуть по землі, і буде велике потрясіння в народі. Страх опанує серця...»

Згадую ще колишні пророцтва про те, що «живі» служіння стануть рідкістю, пророчий голос в церквах стане нечастим. Ми це спостерігаємо. Якщо колись, принаймні на західних землях, було досить багато з'їзних молитов за участю пророків, то тепер це рідкість. Тоді в зібраннях переважали елементи спонтанності, що робили їх більш живими й непередбачуваними. Чи є зараз церкви, де проповідують той, хто отримав слово від Бога? Чи співають духом? Чи пророкують одночасно декілька пророків? Чи відкриваються таємниці серце? Будь-який рух прямує до інституалізації, структурованості, традиційності — п'ятдесятницький також. А втім — і це нормально, від Духа Божого. І така практика (графік проповідників, програма зібрання) мені видається більш раціональною, ніж її відсутність.

— Як, на твою думку, причини крайнощів та зловживань у сфері духовних дарів. Яким має бути тверезий підхід до відкриттів?

— Причини: духовне невігластво, людські амбіції, жага влади, слави, популярності, врешті-решт — гріх. Боже досконале, проходячи через людину, викривлюється. Ми своїми обмеженнями затьмарюємо Божу силу, владу і мудрість. Навіть правдиве пророцтво, яке звучить, ми чуємо через фільтр і призму «пророка». А ще є пророцтва людські, є і демонічного походження — це треба враховувати. Важливо мати знання та дари розпізнавання духів. У церквах мають бути вчення про дари, школи, практики. Постанов і заборон недостатньо. Тільки ті пророки, які зростають у церквах біля досвідчених служителів, матимуть тривалий успіх.

— Чи можеш поділитися пророцтвом, яке відіграло важливу роль у твоєму особистому житті?

— Я не належу до тих, хто «їздить по пророках», напрям мого життя визначають не пророцтва, а рішення і дії, які виходять із мого біблійного світогляду та віри. Але пророцтва не раз допомагали мені в критичні моменти життя. Перед тим, як пережити реанімацію й декілька операцій, я був попереджений про ці випробування. Через образи глини в руках гончаря, піч та переплавлення, через певні поради Бог допоміг пройти складні обставини.

Часто Бог через пророче слово стверджує покликання людини. Я тільки починав ходити на молодіжні зібрання, коли мені було сказано, що Бог відкриватиме таємниці Свого Слова, а я подаватиму їх Його народу. Тепер я регулярно проповідую в церкві — і, здається, у мене це виходить. Чув відгуки людей, які отримали відповідь на свою потребу, відкриття, лікування, утіху, настанову. Є ще слово, яке я зберігаю у своєму серці. Воно стоїть певних планів Бога та моєї ролі. Побачимо. Наразі я відчуваю, наче хтось стоїть за мною, наставляє й береже від тих кроків, які завадили б моєму служінню.

Розмовляв Дмитро ДОВБУШ

* * *

...Харківський цвинтар. Хоронять молодого воїна Мікаеля. Біля труни стоять найрідніші: батьки, старший брат, побратими. Звучить промова матері, тіло її сина бездиханно лежить у труні. Вона говорить, приборкуючи біль свого серця, яке ніколи не змирилося з тим, що не стало того, кого вона в муках народжувала, виховувала, жертвуючи собою, безмежно любила, уся себе віддавала заради того, щоб він жив. Кожне її слово кулею пронизувало слухачів. Тоді Небо приймало постріли слів немилі повними відкритими обіймами. Бо воно чуло не тільки фрази уст, а крик серця осиротілої жінки...

Після промови матері бере мікрофон дядько воїна: «За декілька днів перед смертю Мікаель написав мені: «Я на решті став щасливим...» Він був талановитим, добрим, віруючим, його любили всі... Може, Господь дійсно збирає на Небі компанію надзвичайно творчих людей...»

* * *

У червні 2023 року в церкву «Сіон», членом якої я стала у свої чотирнадцять, прийшло два воїни. Вони ледве стримували сльози впродовж усього молитовного служіння. Дивлячись у їхні очі, зрозуміла, що сильні люди в піксельній уніформі також уміють плакати. Що тоді було в них на серці, які таємниці ховали душі захисників від цивільного світу? Так, ми всі потребуємо зцілення, нам усім потрібен Бог...

Як з'ясувалося згодом, один із військових був лікарем, він прийшов із донькою. Із цими захисниками співпрацювали дякони нашої церкви, допомагаючи хлопцям «медициною». Так і потоваришували. Першим узяв мікрофон військовий медик: «Ще на початку війни ми зі взводом ішли в бій, хоча на той час нас не можна було назвати сильною бойовою одиницею. Усіх тридцять, я один медик. Бій був запеклим, відразу чотирнадцять «трюхсотих». Перед виходом побратими зі мною молились і вранці, і ввечері. Я завжди ждемо повернення тата, живого й неушкодженого».

ТАМ, ДЕ НЕМАЄ ВІЙНИ

велися запеклі бої, ми там молилися, хто як міг. І Бог нас зберіг. Через сімнадцять днів оглянув ту територію і побачив, що все було зруйновано, окрім збереженого Богом і обмороженого нами бліндажа. Дякуючи церкві, вашим молитвам, ми досі живі». Медик витирає сльози, ми плачемо...

Мікрофон передають у руки іншого воїна: «Я військовий, не медик, не рятує. І кров можу змити з долонь, а з серця — ні. Лише Бог та ваші молитви мені дають силу й омивають серце від згаданого».

Військовий сів, після нього говорила дівчина, донька бойового медика. Вона заміжня жінка і має маленьку дитину. «Бути донькою людини, яка постійно перебуває на фронті, дуже важко... Тато може пообіцяти, що вийде на зв'язок через день: ніч не спимо, другу ніч, третю, а дзвінка все ще немає... Часто налаштуємо себе на те, що всяке може бути. На третій день батько виходить на зв'язок. Слава Богу, трохи легше стає на серці, бо він живий, чуємо його голос. Наше життя з початком війни, здається, зупинилося, замерло в очікуванні. Ми ночами й днями ждемо повернення тата, живого й неушкодженого».

Як донька турботливого батька, яка його безмежно любить, слухала ту дівчину й розуміла: «Я так би не змогла. Усі, хто чекає своїх із війни, — це сильні

й надломлені, вірні й утомлені. Знеможені довгим очікуванням й надією на зустріч...»

* * *

Через місяць я поїхала в Харківську область, у місто Пісочин, де готувалося відкриття молитовного будинку. Ми жили в сім'ї пастора церкви, де, окрім нас, гостювали його родичі. Одна з них розповідала про сина-військовослужбовця. У той час, коли ми перебували в Харкові, хлопця вперше відправили на фронт. На зв'язок він не виходить уже третій день, ми молимося... Серце матері готове Всесвіт перевернути заради своєї дитини, але зараз воно безсиле перед злом долею війни. Залишається надіятися на божественний захист... Молитва з уст мамі мого гутня — через три дні юнак виходить на зв'язок. Він поранений, заблукав на ворожій території, але дивним чином знайшов шлях до побратимів. Ми тішимося Господнім чудом, а в той час я дивлюся на сповіщення телефону — і щось стисло моє серце: «Сьогодні загинув Віктор, рятує пораненого побратима...» 14 червня 2023 року. Невже це той військовий медик, який недавно приїздив у мою церкву; той батько, чия донька з молитвою чекала його повернення додому? А він не повернувся і вже ніколи не повернеться...

Усе ж таки унікальний фе-

номен «природного відбору» Господньої волі: когось лишати при житті, а когось забирати у Свої обійми. Як же працює ця система? Не старайтеся зрозуміти. Ми, люди, обмежені часом, не зможемо досягнути вповні істину глибоких мірил Вічності. Нам лишається під час короткого тимчасового життя сподіватися, що, пройшовши ніч швидкоплинного буття, ми, хто вірує, побачимо ранок нового дня...

* * *

Наприкінці червня 2022 року ми з татом відвозили гуманітарну допомогу в одну з військових частин, яка дислокувалася в Донецькій області. Там ще з часів гібридної війни Росії з Україною служив знайомий капелан Павло. Він розповів трепетну історію.

У Павловій частині був один воїн, який пішов на службу після початку повномасштабної війни в Україні. Хлопець дуже прив'язався до капелана, його цікавило все, що стосувалося Бога й віри. Побратими навіть кепкували з нього, що після закінчення війни хлопець стане священником. Одного вечора цей юнак прийшов до Павла з великим бажанням сповідатися. Після розмови хлопець став молитися. Потіки слів виривалися з вільного серця, яке примирилося з Богом. Павло казав, що ця молитва була особливою. Вона, як приєм-

ний фіміам, швидкою доставкою летіла до небесної пошти Бога.

Наступного дня почалися активні військові дії. Військовий стрибнув в окоп, біля нього впала ракета. Вибухова хвиля засипала землею локацію, де був хлопець. Військові не могли добратися до юнака, бо бій продовжувався. Коли все закінчилося, побратими розкопали яму. Діставшись до бездиханного тіла, вони побачили, що біде тіло хлопця застигло в позі людини, яка молиться. Його руки були складені відповідним чином.

Останні хвилини життя він провів у молитві. Що тоді відбувалося в серці юнака? Чи прийшов Бог у той момент? Чи в смертельній агонії без повітря Творець став для нього киснем? Не сумнівайтеся в Божій всюдиприсутності. Господь був зі своїм дітям в окопі до останнього його подиху. Це Він направив дух хлопця, звільнивши його з тимчасового тіла в обійми Вічності.

* * *

Це не кінець! Не кінець ні для Мікаеля, ні для військового медика Віктора, ні для юнака, який так шукав Бога на війні. Ні, не кінець — для багатьох, над ким майорять жовто-блакитні прапори. Так, поховані їхні тіла... Але це не кінець. Смерть — це початок нової вічності. Коли втрачаємо на землі близьку людину, ми перебуваємо у великій скорботі, і не тільки тому, що не повернемо дорогу людину до життя, а й тому, що в наших серцях присутній страх смерті.

Смерть не є природним складником циклу життя. Від самого початку Бог створив людину задля життя в Раю. Але з першим гріхопадінням та вбивством невинного Авеля розпочалася нова епоха смерті та кровопролиття. І до цього дня земля стогне від війни Каїна. Від одного лише слова «смерть» стає моторошно... Але насправді це перехід з одного виміру в інший, із тимчасовості — до вічності. Усі, хто покидає нас на землі, не померли, вони перейшли в той вимір, куди свого часу підемо й ми.

Ні, це не земля забирає людей, це Небо повертає своїх. І там не компанія, а сонми святих радіють і тішаються з Богом у Місті втрачених і знайдених мрій.

Емілія ЯНЮК, уривки з книги «Місто втрачених мрій»

РЕТРИТ ВІДНОВЛЕННЯ СІМЕЙНОГО ЗАТИШКУ

У лютому відбувся перший у цьому році ретрит для дев'яти сімей ветеранів війни Луцького регіону.

Керівник відділу капеланського служіння ВОО УЦ ХВЕ Олександр Ружио зазначив, що організатори поставили декілька цілей, плануючи захід, зокрема розказати гостям, що сім'ї щасливі тоді, коли їхнім центром є Ісус Христос, мотивувати зберегти шлюб, а також забезпечити умови, щоби родина ветеранів могла побути разом.

Гості ретриту охоче ділилися враженнями.

«Це надзвичайно важливі захо-

ди для людей, які не з новин знають, що таке війна, навіть якщо чоловіки вже вдома» (Ігор та Оксана, м. Луцьк). «Я рекомендую цей ретрит, тут особлива атмосфера, як кажуть: відпочиваєш душею» (Євгеній та Лідія, с. Шкіль). «Такий відпочинок заспокоює і відволікає від усіх буденних справ, об'єднує родину» (Володимир та Іванна, с. Борочиче).

Старший пресвітер ВОО УЦХВЕ Петро Рибак відвідав ретрит, на якому під час промови процитував уривок зі Святого Письма: «Моліться за всіх людей, щоби вам проводити тихе, спокій-

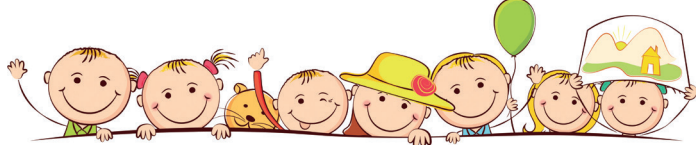
не життя» та закликав присутніх молитися один за одного, за націю, за країну, щоби Боже благословення зцілило травмованих душевно й фізично, а війна закінчилася.

Гість заходу — голова Луцької військової адміністрації Анатолій Костик подякував організаторам за їхню працю, за підтримку сімей військових і роботу на благо країни.

Капелан Олександр Ружио вкотре подякував меценатам із Польщі та Англії, місцевим жертводавцям та кожному, хто підтримує це служіння молитовно.

Димяча сторінка

21 ДЕНЬ ДО ЗМІН

(Продовження, початок в №1, січень 2026)

Ось декілька важливих думок про звички.

Думка №1

Звички, якщо вони погані, можуть зруйнувати наше життя.

Біблія вчить, що дуже часто звички цього світу пов'язані з діяволом. І якщо ти кажеш: «Я буду робити так, як усі», — то дуже часто це буде неправильно. Не потрібно робити так, як усі. Звісно, бувають такі люди, які роблять щось добре, але зазвичай «як усі» — це погано.

А всі погані звички руйнують нас. Вони руйнують наше здоров'я. Вони руйнують наш розум. Вони руйнують наш характер. І зрештою все це руйнує наше життя й нашу долю.

Думка №2

Буває так, що людина мала добрі звички. Вона правильно вихована, із хорошої сім'ї, слухалася тата з мамою й добре навчалася в школі. Але от проблема — добрі звички можна зіпсувати й перетворити на погані.

Що цьому сприяє, як ви думаєте? Звісно, погана компанія. У Першому посланні до коринтян, 15:33, написано: «Не дайте себе звести. Товариство лише псує добрі звичаї». Тобто в тебе можуть бути добрі звички, але якщо ти потрапляєш у кепську компанію, то часом твої добрі звички заміняться поганими звичками.

Висновок (дуже важливий): групові звички часто сильніші за індивідуальні. Якось я дивився одне невеличке відео у Ютубі — дуже цікавий експеримент проводили над групою молодих людей. У кімнаті сиділо четверо людей, і на столі стояла пірамідка білого кольору. Та ведуча домовилася з ними, що на її запитання про колір пірамідки вони відповідатимуть, що вона чорна. А тоді в кімнату запросили п'яту людину. Почали розмову про пірамідку, і ведуча по черзі запитувала в кожного з присутніх, якого вона кольору. І коли черга дійшла до п'ятої, із якої не домовлялися, вона несміливо відповіла: «Чорного», хоча бачила, що пірамідка біла.

Чому так відбувається? Бо ми хочемо бути, як усі. Але, як я вже казав, «як усі» — дуже часто буває неправильно.

Тому якщо ви бачите, що в компанії, частинною якої ви є, багато поганих звичок, краще не бути в такій компанії, щоб не перейняти цих звичок. А якщо хочеш набути добрих звичок, будь у компанії, яка дбає про добрі звички. Це допоможе тобі.

Думка №3

Змушуй себе випрацювати в собі добру звичку, і з часом ця добра звичка допоможе тобі — вона працюватиме на тебе. У Посланні до євреїв, 5 розділ, 14 вірш, напи-

сано такі слова: «Страва тверда для дорослих, які мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро і зло». Отже, Біблія каже, що різниця між дорослими людьми й дітьми в тому, що дорослі люди мають звички, які працюють на них. Тобто спочатку ти працюєш на добру звичку, а потім добра звичка працює на тебе.

Пригадайте, як ми їдемо на велосипеді. Спочатку ти крутиш педалі, розганяєш велосипед — і далі він тебе сам несе. Так само й в нашому житті. Спочатку ти змушуєш себе робити якісь добрі справи, а з часом ці добрі справи починають тебе самого вести. І ти вже звик до добрих справ, тому й робиш їх постійно.

У Біблії ми читаємо, що в Ісуса

змушувати себе робити їх знову і знову. І тоді ти навчишся — це стане твоїм характером, твоєю звичкою.

Ти скажеш, а до чого тут у назві 21 день? Що можна зробити за 21 день? За 21 день можна побудувати дім. За 21 день можна прочитати книгу. Можна, наприклад, навчитися кататися на скейті. Багато чого можна досягнути за 21 день, якщо докладати зусиль і постійно робити щось.

Хочу розповісти вам про жінку на ім'я Ема Тіміс. Вона британка, але живе в Новій Зеландії. Ема побила світовий рекорд, тому що пробігла через усю країну, яка вузька за формою, але видовжена.

Як ви думаєте, скільки днів їй для цього було потрібно? Так, 21 день. Вона почала 18 грудня, а закінчила 7 січня, пробігши 2092 кілометри за 21 день. Щоб ви розуміли, 2092 кілометри — це як з одного краю України до іншого і назад. Тобто за 21 день можна дуже багато встигнути. І це час, за який, як кажуть вчені, може сформуватися нова звичка.

Ось що зробив якийсь американський пастор Віл Боуен, коли помітив, що люди в церкві дуже часто нарікають, незадоволені життям і обговорюють один одного. Він запропонував усім 21 день прожити без нарікань, без поганих слів, без образ і без того, щоб пліткувати та заздрити. Люди відгукнулися

на цю пропозицію. Тоді він видав їм фіолетові браслетики, які всім одягли на праву руку. За умовою пастора, якщо ти на якийсь день не впорався з цією обіцянкою, то мав зняти браслет і одягти на ліву руку, щоб почати відлік знову.

У ході такого експерименту виявилось, що через 21 день у багатьох людей піднявся настрій. Вони стали краще себе почувати, стали більш вдячними, а дехто — навіть фізично трохи здоровішим. І це тільки тому, що вони працювали над звичкою не говорити нічого поганого.

І це одна порада: для того, щоб позбутися поганої звички, нам треба замінити її доброю звичкою. Якщо раніше тебе приваблював запах цигарок чи вейпа, викинь цигарку і замість цього почитай краще Біблію.

Спочатку тобі буде важко, неприємно, незручно, але через 21 день у тебе все стане набагато краще. І ти скажеш: «Ох, як я раніше так жив...» І це стосується безліч інших аспектів життя: навчитися рано вставати, застеляти за собою ліжко і т. ін.

Подумай про те, що ти хочеш досягти та які звички тобі в цьому допоможуть, а потім заміни погану звичку доброю.

Підготовлено на основі семінару пастора Валентина ЯРОШЕНКА

Димяча сторінка

Записка

Розповівши про героїв віри, які сформували у собі звичку бути покірними Богові, апостол Павло радить усім нам, як проходити життєвим шляхом так, щоб перемагати свої тілесні звички й набувати таких рис, які приємні Богові.

Ця порада записана у Посланні до євреїв. А прочитати її ти зможеш, коли у кружечок вставиш першу (або вказану в дужках) літеру з посилання на текст цього Послання. Користуйся перекладом Біблії Івана Огієнка.

☐	1:1	☐	12:6
☐	3:19	☐	13:15
☐	11:35	☐	3:6 (2)
☐	13:8	☐	12:28
☐	10:39	☐	12:1
☐	10:32	☐	1:11 (8)
☐	10:32	☐	11:40
☐	10:32	☐	9:8 (5)
☐	11:16	☐	5:6
☐	10:25 (2)	☐	8:13
☐	6:3 (2)	☐	10:12
☐	10:9	☐	3:10 (2)
☐	3:10 (2)	☐	8:1 (3)
☐	8:1 (3)	☐	12:14
☐	6:11 (2)	☐	3:12 (3)
☐	11:3	☐	11:8 (3)
☐	9:27	☐	2:1 (2)
☐	11:34	☐	12:15
☐	12:3	☐	13:2
☐	6:16 (4)	☐	9:11
☐	12:2	☐	13:18
☐	12:28	☐	2:7 (2)

Завдання

Викресли зайві літери і прочитай зашифрований текст. Знайди його в Біблії та запам'ятай.

Н	Ж	Є	А	Ш	Ж	А	Б	О	Є	Р
О	Т	Ь	Є	Б	А	Н	Ж	Е	З	Т
Є	І	Л	О	Ж	М	І	К	Ж	Р	О
В'	Ж	Ю	А	Л	Ж	Е	...	З	І	С
В	І	Ж	Т	О	Є	В	Є	И	М	И
П	Р	Є	Ж	А	В	Є	Ж	И	Т	Е
Є	Л	Є	Я	М	И	Т	Є	Е	М	Р
Ж	Я	В	Є	И	...	З	П	І	Є	Д
Н	Е	Є	Б	Ж	Є	Е	С	Ж	Н	И
Ж	М	И	Д	Ж	У	Х	Є	А	Ж	Є
М	Ж	И	З	Л	Є	О	Ж	Б	Є	И

Над сторінкою працювала Ольга Міцевська

РОЗДУМИ

СЛОВО, ЩО ЄДНАЄ

Світ стоїть на слові. Але коли слово зібране, надруковане, звернене до багатьох — воно стає силою єднання. Книга, газета, журнал — три втілення живого слова, три способи, якими людство утримує себе в єдності.

Книга єднає людей через пам'ять і роздум. Вона долає час, з'єднує покоління, дає людині відчуття причетності до культури. Читаючи, ми вступаємо в діалог із тими, хто жив до нас, і передаємо слово далі. Книга — це міст між минулим і майбутнім, між душею й вічністю.

Газета єднає людей у спільному дні. Вона фіксує пульс сучасності, допомагає відчувати, що ми не самі у своїх турботах і радощах. Через неї народжується відчуття «ми» — відчуття громадянської спільності, яка дихає одним повітрям часу.

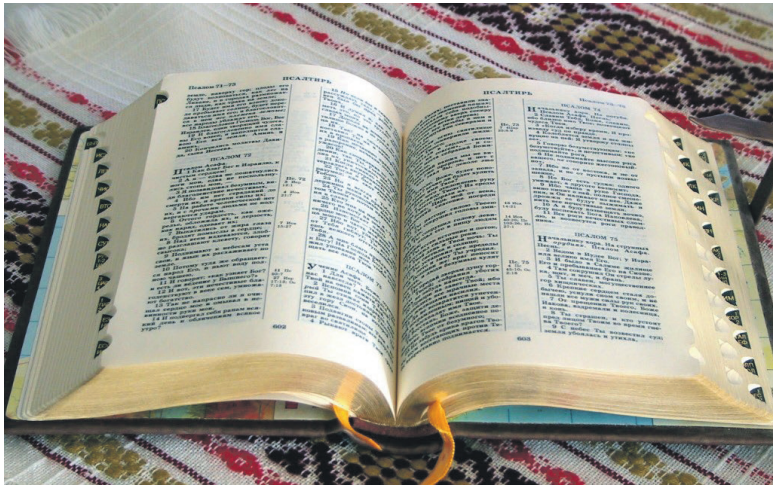
Журнал об'єднує за духом і світоглядом. Він збирає одностайних, творить духовне коло людей, яким близькі спільні цінності. Журнал — це розмова не про сенсації, а про сенс.

Разом вони творять єдину систему духовного зв'язку. Книга єднає кризи час, газета — у часі, журнал — за переконанням. І доки живе друковане слово, доти люди не роз'єднані остаточно.

Бо там, де люди читають разом, — вони вже не самотні.

Біблія — найбільший приклад об'єднання через слово. Вона створила спільний моральний і духовний простір для мільярдів людей.

Біблія протягом тисячоліть залишається не лише релігійною книгою, а й потужним духовним і

культурним чинником, що об'єднує людей різних народів, мов і епох. Її тексти формували світогляд цивілізацій, моральні норми суспільств і особисті цінності мільйонів людей.

1. Єдність через спільні духовні цінності

Основні біблійні ідеї — любов, милосердя, прощення, справедливості і відповідальності — є універсальними. Вчення Ісуса Христа про любов до ближнього стало моральним фундаментом для різних культур і конфесій. Саме ці цінності допомагають людям знаходити спільну мову навіть за наявності відмінностей.

2. Єдність через текст і традицію

Біблія перекладена тисячами мов, що зробило її однією з найпоширеніших книг у світі. Переклади сприяли розвитку писемності, освіти та культури багатьох народів. Водночас спільне читання і тлумачення Святого Письма формує духовні спільноти, де

люди відчувають приналежність до ширшої традиції.

3. Єдність у складні часи

У періоди воєн, криз і особистих випробувань біблійні тексти стають джерелом надії. Вони нагадують про сенс страждання, силу віри та перспективу відновлення. Саме тому Біблія часто виступає духовною опорою, яка згуртовує сім'ї, громади та народи.

4. Єдність через культуру та мистецтво

Біблійні сюжети стали основою для величезної кількості творів літератури, музики, живопису та архітектури. Через мистецтво біблійні образи зрозумілі навіть тим, хто не є релігійним, що розширює її об'єднавчий вплив.

Отже, Біблія є об'єднавчим фактором не лише як священний текст, а як джерело універсальних моральних принципів, культурної спадщини та духовної надії. Вона поєднує покоління, народи й особистості навколо спільного пошуку істини та сенсу життя.

ПОЕЗІЯ

СВІТЛО У МАМИНОМУ ВІКНІ

**Як добре, що у маминім вікні
Ще світить світло ясно вечорами...
Милують погляд квіти запашні,
Доглянуті дбайливими руками...**

**Як добре, що у рідному гнізді
Збиратись разом можемо ми часто...
О, як відродно на душі тоді!..**

Для нас, дітей, це втіха й справжнє щастя!

**Не можу підібрати ті слова,
Якими хочу з вами поділитись...**

**Як добре, коли мама ще жива
І є кому за нас, дітей, молитись!**

**Молитва мами, щира і проста,
Нас береже на всіх шляхах щомиті...**

Її усмішка, лагідні уста —

Це найніжніше в цьому світі.

**Нелегкий хрест у мами на плечах,
Без нарікань несе його роками...**

**Лиш відбивається печаль в очах,
Сердечні рани ще болять ночами.**

**Біжить життя, немов в ріці вода,
Слабіють сили на земній дорозі...**

**І зовнішність в матусі вже не та,
Наблизилась впритул життєва осінь...**

Ніяке щастя вічним не бува...

Я розумію це і вдячна Богу

За те, що мама в мене ще жива,

Що бачиться із нею маю змогу,

Що миті всі, щасливі та сумні,

Вона готова розділити з нами...

Як добре, що у маминім вікні

Ще світить світло ясно вечорами...

Катерина БОЙКО

КРОСВОРД

По вертикалі:

1. Гора, на якій знайшли Саула мертвим. **2.** Місто, у якому Ісус воскресив сина вдови. **3.** Один із так званих великих пророків. **4.** Професія Закхея. **7.** Тисячник війська Манасії. **8.** Ліс, у якому переховувався Давид. **10.** Вісник Бога. **14.** Вона переховувала вивідувачів. **15.** Дочка Йова. **18.** Перське ім'я Гадасси. **19.** Суд Бога над землею. **21.** Укріплене місто біля Гамату. **23.** Начальник синагоги в Коринті. **24.** Одна з єгипетських кар. **27.** Начальник хору в часи Давида. **28.** Місяць за єврейським календарем.

По горизонталі:

5. Місяць за єврейським календарем. **6.** Дорогоцінний камінь на першій підвалині муру. **9.** Вона не посоромить. **11.** Суддя Ізраїлю. **12.** «Пишність старих ...». **13.** Дерево, що росло на Лівані. **15.** Місто, у якому Павло створив багато чуд. **16.** Місто Юди (Єг. 15:44). **17.** Купчиха з міста Тіятір. **20.** Він продав первородство за їжу. **22.** Філістимське місто. **25.** У римській армії група військ від 3 до 5 тисяч. **26.** Місто, із якого походив Юда, що видав Ісуса. **27.** Річка в Дамаску. **29.** Слуга Єлисея. **30.** Місто (4М. 33:20).

Відповіді на кросворд, розміщений у №1 (січень), 2026 р.

По вертикалі: 1. Соломон. 2. Марта. 3. Калах. 4. Проказа. 8. Димас. 13. Омега. 15. Левит. 18. Адо-райм. 19. Гомер. 21. Амрафел. 24. Падан. 25. Натан.

По горизонталі: 5. Ховрах. 6. Патара. 7. Родос. 9. Хмара. 10. Харан. 11. Ахаїк. 12. Нахон. 14. Єлі-ма. 16. Герар. 17. Слово. 18. Амрам. 20. Ступа. 22. Смола. 23. Потоп. 25. Німра. 26. Терах. 27. Гілеад. 28. Закхей.

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA653052990000026008020806717,
в Приватбанку м. Луцька. Код 13359754,
або на **картковий номер: 4246 0010 0967 0211**
з поміткою: «Пожертвування»

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилення на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» **обов'язкове**

Виходить щомісяця

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м. Тернопіль, тел. (0352)-52-27-37, <http://a-print.com.ua>
Замовлення № 319

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська рада церков ХВЕП Волині.
Тираж: **4500** примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Редактор: Юрій ТРОЦЬ

Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024
Телефон: +380675966118
E-mail: golosnadii@gmail.com
www.voice.org.ua